

KURJER POZNAŃSKI

wychodzi dwa razy dziennie

w wydaniu porannem i wydaniu wieczornem, — w niedziele i święta tylko wydanie poranne, — natomiast w dni poświęczone tylko wydanie wieczorne

Odpowiedzialni kierownicy działów: kultury i sztuki Witold Noskowski, gospodarczego i giełdowego dr. Marjan Chelminowski, za inne działy odpowiada Edmund Rakowski, za ogłoszenia i reklamy Antoni Leśniewicz, wszyscy zamieszkałi w Poznaniu.

Dyrektor wydawnictwa: Roman Leitgeber

Wydawnictwo Sp. Akc. Drukarnia Polska
w Poznaniu, św. Marcin 70

Redaktor Bohdan Jarochoński

Nr. 45

Poznań, środa dnia 29 stycznia 1930

Rok XXV

Fundusz Kultury Narodowej

Warszawa, 29. 1. (Tel. wł.) Wczoraj po południu odbyło się na Zamku posiedzenie Funduszu Kultury Narodowej.

Przewodniczył Prezydent Rzplitej a w obradach uczestniczyli: premier Bartel, Matuszewski, Zaleski i Czerwiński.

Nowy poseł sowiecki

Warszawa, 29. 1. (Tel. wł.) Nowy poseł sowiecki Owsiejenko złożył swe listy uwierzytelniające we czwartek w południe. (w)

Po skreśleniu funduszu dyspozycyjnego

Warszawa, 29. 1. (Tel. wł.) — Po posiedzeniu komisji budżetowej, na którym nie przywrócono min. Zaleskiemu skreślonego w 2 czytaniu 2-miljonowego funduszu dyspozycyjnego, min. Zaleski udał się do Belwederu, gdzie był przyjęty na godzinnej naradzie. (w)

Nowe ulgi dla żydów

Warszawa, 29. 1. (Tel. wł.) Rząd przygotowuje rozporządzenie o zniesieniu ograniczeń prawnych w stosunku do ludności żydowskiej w Polsce, które to ograniczenia pozostały z ustawodawstwa rosyjskiego. (w)

Echa zamachu na skarbiec Banku Polskiego

Warszawa, 29. 1. (Tel. wł.) Dyrekcja Banku Polskiego wysłała do Częstochowy jednego ze specjalistów inżynierów, aby przeprowadził na miejscu badania i obserwacje w sprawie bezpieczeństwa oddziału częstochowskiego.

Władze bezpieczeństwa prowadzą w dalszym ciągu śledztwo, aby wykryć wszystkich współdziałających w zamachu na Bank. (w)

Zmiany w układzie polsko-niemieckim

Warszawa, 29. 1. (Tel. wł.) Agencja Press donosi ze źródeł inspirowanych, że komentarze pewnych pism niemieckich, jakoby toczyły się polsko-niemieckie rozmowy, zmierzające do wprowadzenia pewnych zmian do polsko-niemieckiego porozumienia z dn. 31 października jakoteż do not, które mu towarzyszyły, nie odpowiadają prawdzie.

Zadne zmiany postanowień porozumienia polsko-niemieckiego w grę nie wchodzi. Zachodzić może tylko potrzeba wyjaśnień o charakterze interpretacyjnym niektórych drobniejszych punktów. (w)

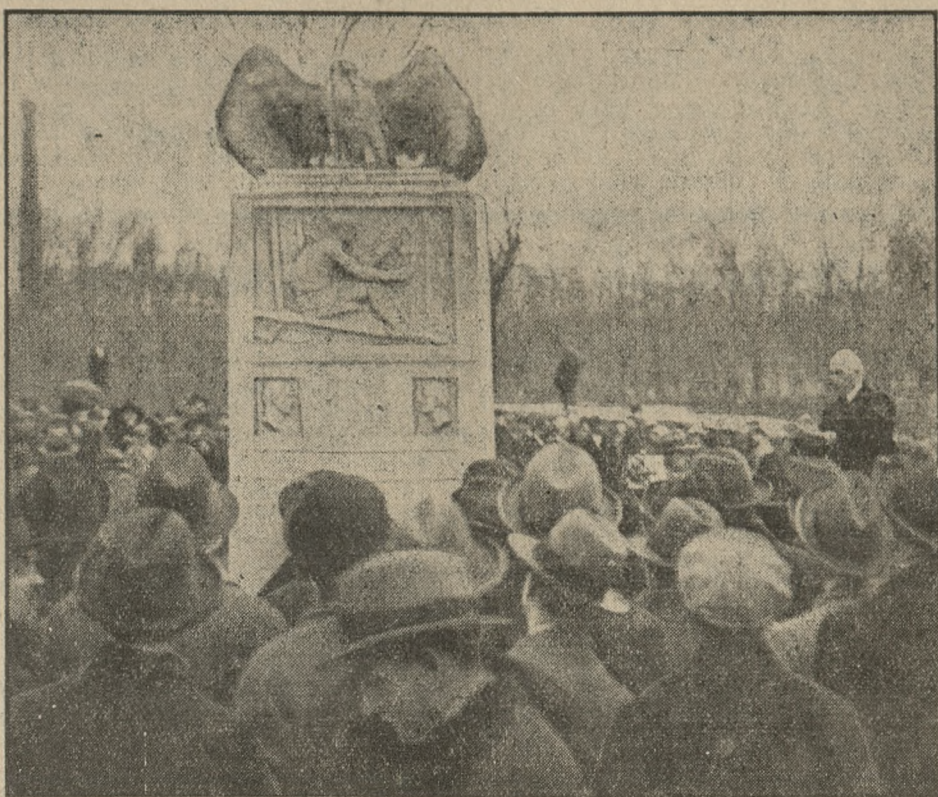
Nominacje w armji

Warszawa, 29. 1. (Tel. wł.) „Dziennik Ustaw” przynosi nominację kilku podpułkowników; 100 kapitanów otrzymało stopień majora a 184 poruczników stopień kapitana.

W korpusie oficerskim wojsk saperkich, lotniczych, intendentury itd. a wamse będą ogłoszone w najbliższym czasie. (w)

B. oficerowie niem. w Gdańsku

Gdańsk, 28. 1. (PAT.) Nar. Zw. b. oficerów niemieckich obchodził wczoraj 71-szą rocznicę urodzin b. cesarza niemieckiego. B. płk. v. Rollendorf wygłosił przemówienie, w którym wyraził, że oficerowie dochowują przysięgi wierności, złożonej swego czasu ces. Wilhelmowi. W dalszym ciągu mówca wyraził ubolewanie, że b. cesarz nie może powrócić do Rzeszy niemieckiej.

Odstonęte pomnika słynnego pioniera lotnictwa Farmana

Dymisja gen. Primo de Rivery

Misję utworzenia nowego gabinetu otrzymał gen. Berenguer

Paryż, 28. 1. (Radjo.) Jak donosi Havas, generał Primo de Rivera podał się do dymisji.

Madryt, 28. 1. (PAT.) Zaprzeczają tu formalnie rozpowszechnianym za granicą pogłoskom o dymisji Primo de Rivery oraz o rozruchach w Kadyksie.

Madryt, 28. 1. (Radjo.) Jak donosi agencja Fabra, wiadomości, podane przez prasę zagraniczną a m. in. przez paryski „Temps”, jakoby Primo de Rivera podał się do dymisji, są nieprawdziwe.

W Madrycie w godzinach wieczornych odbyła się narada ministrów, na której m. in. obradowano nad sytuacją, jaka wywiązała się wskutek odezwy dyktatora do wojsk, a która, jak chodzą pogłoski, w swej odpowiedzi nie przyniosła spodziewanych przez Primo de Riverę rezultatów. Część wojska odpowiedziała negatywnie, skłaniając się przeciwko dyktatorowi.

Szczegółów z posiedzenia Rady Ministrów narazie brak. W kołach tutejszych, mimo wszelkich zaprzeczeń z kół urzędowych, liczą się poważnie z dymisją gen. Primo de Rivery.

Madryt, 28. 1. (Radjo.) Agencja Fabra potwierdza w urzędowym komunikacie wiadomość o ustąpieniu gen. Primo de Rivery, który sam zakomunikował o tem czekającym przed gmachem rady ministrów dziennikarzom, donosząc im zarazem, że utworzenie nowego gabinetu poruczone zostało gen. Berenguerowi.

Madryt, 28. 1. (PAT.) Gen. Primo de Rivera wręczył królowi prośbę o dymisję całego gabinetu. Dymisja została przyjęta. Król powierzył misję utworzenia nowego rządu gen. Berenguerowi.

Primo de Rivera serdecznie gratulował Berenguerowi powierzonej mu misji i rozmawiał z nim czas dłuższy.

Paryż, 28. 1. (Radjo.) Jak donosi prasa paryska, Primo de Rivera już we wtorek przed południem odwiedził króla, aby przedstawić mu swą dymisję. Wieczorem odbyło się posiedzenie gabinetu, na którym postanowiono dymisję utrzymać, w następstwie czego król hiszpański dymisję przyjął.

Misję utworzenia nowego gabinetu otrzymał, jak donoszą ze źródeł dobrze poinformowanych, gen. Berenguer.

Dyktator Primo de Rivera liczy obec-

nie 60 lat. Dyktatorem Hiszpanji jest od roku 1923, gdy to we wrześniu tegoż roku jako gubernator wojskowy prowincji katalońskiej stanął na czele rewolucji wojskowej, której celem było obalenie ówczesnego ustroju parlamentarnego. Wkrótce potem gen. Primo de Rivera ogłosił w Barcelonie odezwę, która spowodowała kapitulację parlamentu i ówczesnego rządu hiszpańskiego. Na jego miejsce utworzono pod przewodnictwem Primo de Rivery dyrektorjat. 17 grudnia tegoż roku nastąpiło rozwiązanie parlamentu.

Po szczęśliwym zakończeniu długotrwałego powstania marokańskiego de Rivera zmienił częściowo swój gabinet dyktatorski, dobierając do współpracownicy osobistości cywilne. Od r. 1926 dyktator musiał bezustannie walczyć z opozycją, przyczem dużo kłopotu sprawiały mu zwłaszcza wojska artyleryjskie. Wiele trudności wywołały również liczne demonstracje studenckie i grona profesorskiego jak również strajki.

Po zreformowaniu administracji na wzór faszystowski Primo de Rivera zaczął tworzyć zaczątki wielkiej partji faszystów a następnie na mocy dekretu królewskiego, wydanego w r. 1927, powołał do życia celem opracowania nowej konstytucji zgromadzenie narodowe, w skład którego weszli posłowie, mianowani przez rząd względnie przez zarządy prowincjonalne. Poza tem zgromadzenie miało opracować projekt nowej reformy wyborczej i przeprowadzić wybory do nowego parlamentu.

Przed kilku dniami Primo de Rivera wydał do wojska i marynarki odezwę, żądającą oświadczenia się ich co do obecnego swego stosunku do dyktatora oraz wypowiedzenia się, czy posiadają on ich zaufanie. Wynik tej odezwy nie został jeszcze opublikowany. Chodzą jednak pogłoski, że miał on być w znacznej części inny, aniżeli się spodziewał dyktator.

Paryż, 28. 1. (Radjo.) Jak donosi Havas, wypadki w Madrycie miały przebieg następujący:

Przed południem król hiszpański przyjął gen. Primo de Riverę, który przybył w towarzystwie min. spr. wewn. i min. finansów. Następnie dyktator przyjął u siebie ministrów spr. wewn., wojny i szefa żandarmerji, gen. San

Jurjo. W tych samych godzinach przybył do Madrytu gen. gubernator Katalonji i gen. Barrera, którzy udali się niezwłocznie do Primo de Rivery i ministra wojny.

O godz. 18.30 zebrała się rada ministrów. Ogromna ilość zebranych dziennikarzy zrobiła na gen. Primo de Riverę wielkie wrażenie. Widząc ich, dyktator zawołał: „O! mój Boże. Jakież to dziś natłok!”

O godz. 19.30 Primo de Rivera udał się na zamek królewski w towarzystwie Berenguera, szefa gabinetu wojskowego.

Zwołane na jutro posiedzenie zgromadzenia narodowego zostało odwołane na czas nieograniczony.

Wiadomość o dymisji dyktatora wywołała w stolicy ogromne poruszenie. Dzienniki wydały w godzinach wieczornych nadzwyczajne dodatki.

Wrażenia z Azji

Amerykański dziennikarz Lindsay Hoben odbył w jesieni r. ub. podróż po Rosji sowieckiej i dotarł aż do Azji środkowej. Poniżej zamieszczamy kilka zajmujących wyjątków z jego korespondencji.

Samarkanda, miasto Tamerlana, posiada bujną przeszłość. W starożytności nosiła nazwę Marakanda i w ten sposób nazywali ją historycy, piszący o zwycięskim pochodzie Aleksandra Wielkiego do tych odległych krajin. Od 7-go do 9-go stul. panowali tu Arabi, następnie przyszli Seldżukowie a w r. 1221 miasto zajął Dżingischan. W r. 1369 wtargnął tu znów Tamerlan i upiększył Marakandę wspaniałymi meczetami, ogrodami i pałacami, w których sam zamieszkał. Od końca 18-go stul. do 1868 r. panowała tu dynastia bucharska, którą wypędzili ostatecznie Rosjanie.

Miasto jest mieszaniną cywilizacji nowożytnej z malowniczymi typami średniowiecznego islamu, mieszaniną środkowoazjatyckich ras, które przywędrowały tu z krajów okolicznych i zachowały swe ubiory i zwyczaje narodowe. A nad tem wszystkim żarzą się elektryczne lampki Edisona i reklamy świetlne kilku kinematografów.

Z dworca kolejowego jedziemy do miasta nowoczesnym autobusem niemieckim, z którego okiem możemy oglądać karawany wielbłądów, dźwigających na swych grzbietach ciężkie paki z różnymi towarami. Na wschód od nowej dzielnicy znajduje się stara Samarkanda. Przedewszystkiem udajemy się na plac Registanu, gdzie zgromadzone są najważniejsze zabytki — meczety Sirdara, Uluga i Tija. Nad miastem wznosi się mauzoleum Gur-emira, w którym złożono doczesne szczątki Tamerlana. Mauzoleum zostało poważnie uszkodzone przez działania wojenne i trzesienie ziemi, wskutek czego ślady dawnej wspaniałości są mało widoczne.

Merw zachował swój egzotyczny charakter. Europejczyków na ulicach widzi się bardzo rzadko. Ludność składa się przeważnie z Turkmenów, Persów, Afgańczyków, Kurdów i innych koczowniczych plemion azjatyckich. Najbardziej malowniczo wyglądają Afgańczycy, którzy przyjeżdżają tu koleją od swej granicy po różne zakupy. Są to wszystko mężczyźni prawie dwumetrowego wzrostu w wysokich śpiczastych kapeluszach. Za pasem noszą krzywe noże i są przeważnie uzbrojeni w starożytne strzelby.

Merw jest miastem bardzo starym a dawni Persowie opowiadali, że został założony przez Ormuzda Rosyjska żołąga przebywał tu od r. 1884.

Taszkent jest największym miastem środkowej Azji a w języku miejscowym nazwa jego oznacza „kamienne miasto”. Rosjanie dostali się tu w r. 1865 i za pośrednictwem swych generałów - gubernatorów

